

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

624.2

Hely:

lő:

1952

Személy:

Helyszám:

Szerző: F. J.

A KOSSUTH-HÍD ÉPÍTŐJÉNÉL A BORÁROS-TÉRI HÍDON

Ma hat esztendő első hidunk,

a Kossuth-híd. 1945 decemberében még azt írták az újságok, hogy Pest elválnék Budától, ha jön a jégzajlás — de 1946 január elején már azt olvashottuk, hogy hála a Szovjet Hadsereg segítségének, a munkások győztek a jég és a Kossuth-híd versenyében. Néhány nap múlva megjelent az utolsó hídjelentés a hídszaka győzelméről... Azóta már a hetedik Dunahídat építjük Budapesten. Nem könnyű megtalálni az első híd építőit, azokat, akik a jeges Duna felett hősi munkával kapcsolták össze a két partot. Legtöbbjük diósgyőri, sokan azóta búcsút mondtak a hídjelentésnek. Egy nevet találunk a régi listán: igaz, nem szerepelt az élenjárók között, egyszerű átlagmunkás volt a Kossuth-hídon Simon László, pártönkivüli ifjúmunkás szerelő. De róla azt mondják, hogy ott van a Boráros-téri hídon.

— Simon Lászlót keressük — mondjuk a hídjelentés bejáratánál.
— A párttitkár elvtársat? Arra, balra kell menni.

Maga sem tudja már, hogyan került a hídjelentéshez. Dolgozni akart, hiszen dolgozott azelőtt is és úgy találta, mindegy, hol végzi munkáját. Voltak, akik azt mondták: „Feszítsük meg az erőnket, hogy minél előbb elkészüljön a híd.” Ő arra gondolt, hogy persze jó, ha elkészül, de hát ő úgy sem jár gyakran át Budára. Néha álldogált, beszélgetett is eleinte. De aztán elkapta a munka lendülete, a kommunisták lendülete, akiknek helytállását egyre növelő tisztelettel figyelt az ifjúmunkás. Amikor aztán elindult a tömeg az új hídon és látta az örömtől pirult arcokat — akkor kezdett büszke lenni a híd egyszerű ívére. Atkerült a Petőfi-pontonhídoz. Jólész érzéssel hallotta, hogy egymás

Forrás:

Világhírű

Budapest 1952. I. 18

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

után felépítik majd a hidakat. „A kommunisták mondják — így is lesz” — állapította meg. S még 1946-ban jelentkezett felvétele a pártba. Aztán hosszabb ideig benn dolgozott a MAVAG-ban, tevékeny tagja lett a SZIT-nek és 1950-ben a vezetőségválasztás során jó termelőmunkája, az ifjúsági szervezetben végzett tevékenysége elismerésképpen alapszervezeti vezetőségi tagnak választották. Innen került újból hídjelentésre: az elvtársak bizalmából a Boráros-téri hídjelentés párttitkára lett.

— Ha most a Kossuth-hídról kérdezzük — a Boráros-téri hídról beszél. — „Ez sokkal különb lesz, nagyobb, szebb, mint az” — mondja lelkesen. Persze, hogy különb lesz: különb emberek építik. Nem azért, mert személyükben mások. De a hídak nemcsak átkelőhelyeket jelentenek Pest és Buda között. Embert is formálnak: növekedő vaskarjuk megkeményíti az akaratot, beionjúk megszilárdítja a hitet a jövőben.

Amikor az ifjú pártönkivüli szerelő a Kossuth-hídhöz került, még keveset tudott Rákosi elvtárs tevékenységéről. Tudta azt, hogy sok évet töltött börtönben igaz ügyért és hogy jól akar a népnek. De akkor még nem látta, hogy Rákosi elvtárs — ha nem is jár ott a vasszerkezetek között — mégis kézenfogva vezet előre a hídjelentőket. Ma már ő beszél erről a többieknek. S most, amikor Rákosi elvtárs hatvanadik születésnapja közeledik, a hídjelentők is jobb munkával akarják meghálálni, amit Rákosi elvtársnak köszönhetnek. Simon elvtárs pedig féltő gonddal vigyáz, hogy biztosítsák a vállalások teljesítésének feltételeit. Mint első népnevelő, biztálja, lelkesíti a dolgozókat. Kiss Imre elvtársat, aki a Rákosi-brigád nevében vállalta, hogy a pesti feljáróhid le-

süllyesztését február 22-ig elvégzik, a Vörösmarty-brigádot, amely megfogadta, hogy a budai parti hidnyílás szélesítési munkáit március 15-re befejezi — és a többieket, akik mind azt akarják elősegíteni első negyedévi terük túlteljesítésével, hogy amint az idő megengedi, elkezdődhessék a szerelés. Méltóak akarnak lenni a hídcsaták hőseihez és aki visszahúzza őket, kivetik soraiból, aki pedig még nemrég dolgozik itt és kissé könnyen veszi a munkát, bírálják, nevelik.

Somogyi László parti fűrés legutóbb bejelentés nélkül „kivette a szabadságát”. Amikor visszajött, Simon elvtárs odament hozzá. Arról beszélt neki, hogy a főtartórészt várják a szegecselők, ha ő hiányzik, megérzik a többiek, megérzi a híd. Somogyi László fogadkozott — néhány nap múlva azonban elkésett. Simon elvtárs ezt sem hagyta szó nélkül és amikor Somogyi László olyasmit válaszolt, hogy nem olyan könnyű mindig fejelemzetlennek lenni, ezt mondta neki: „Persze, nem könnyű. Én sem voltam mindig fejelemzett. De akartam az lenni, mert szégyeltem volna, ha miattam lemaradnak a többiek és késik az építkezés.” „Igazad van — felelte Somogyi —, ha hazamegyek, földhözvágom az ébresztőórám.” Most pedig amikor látta, hogy számosan vállalási tesznek Rákosi elvtárs születésnapja tiszteletére, megfogadta: ha megindul a villanykeretfűrés, 125 százalékról, 130-ra emeli teljesítményét száz százalékos minőséggel. De mindezek mellett ma még úgy vélekedik — mondta is Simon elvtársnak —, hogy neki nem lesz közvetlen haszna a hídból, mert ritkán jár Budára. Simon elvtárs visszaemlékezett: ő is így kezdte valaha az első hídon, de aztán a kommunisták felnyitották a szemét. Vajjon mi lesz Somogyi Lászlóból, — mondjuk az Erzsébet-hídon?

F. I.